

II) Τελειώνω τὸ τρόχισμα πολλαχ. : Ἀκόμη δὲν ἀποτρώχισα τὸ μαχαίρι.

ἀπότρυγα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀπότρυγα Κάρπ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τρύγος. Ἡ λ. καὶ τὸν 17ον αἰῶνα παρὰ Βάρνερ (ιδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,394). Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀπόθρεα, ἀπόσπορα κττ.

Μετὰ τὸν τρυγητὸν ἔνθ' ἄν. : Ἀπότρυγα θὰ ῥθω - θὰ πάω - θὰ τὸ κάμω κττ. πολλαχ. Τὰ προντουβρόχια δὴ ῥετοὺν τόπον μας πιάν'νι ἀπότρυγα Αἰτωλ. || Παροιμ. φρ. Ξαναμανὰ κι ἀπότρυγα (ἐπὶ τοῦ κατ' ἐπανάληψιν καὶ παρακαίρως πράττοντος ἢ ζητοῦντος τι. ξαναμανὰ = ἐξ ἀρχῆς, ἐκ νέου) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Συνών. ἀποβέντεμα.

ἀποτρώγημα τό, Λεξ. Βλαστ. Μπριγκ. ἀποτρώγ'μα Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρυγῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ τέλος τοῦ τρυγητοῦ. Συνών. ἀποβεντέμισμα, ἀποβεντεμισμός, ἀποτρυγησιὰ 1, ἀποτρώγι 2, ἀποτρυγίδι 2, ἀπότρυγο 1, ξετρώγι.

ἀποτρυγησιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀποτρυγησιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρυγῶ καὶ τῆς καταλ. -σιὰ.

1) Ἀποτρώγημα, ὁ ιδ. 2) Τὸ μέρος τῆς ἀμπέλου ὅπου προσωρινῶς διεκόπη ὁ τρυγητός : Τὰ πρόβατα βόσῃσαν ὡς τ'ν ἀποτρυγησιὰ. Νὰ μὴν πὰς παραπέρα ἀπ' τ'ν ἀποτρυγησιὰ.

ἀποτρώγι τό, πολλαχ. ἀποτρώγ' βόρ. ιδιῶμ. ἀποτρώι Ἀνδρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. ἴποτρώγι Εὐβ. (Κάρυστ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρυγῶ καὶ τῆς καταλ. -ι. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,66 κέξ.

Συνήθως κατὰ πληθ. 1) Σταφυλαὶ ἀπομένουσιν ἐπὶ τῆς ἀμπέλου μετὰ τὸν τρυγητὸν πολλαχ. Συνών. ἀπανωτσάμπουρο, ἀποζούρι 2, ἀποστάφυλο, ἀποτρυγίδι, ἀποτσάμπι, ἀποτσάμπουρο, καμπανάρι, καμπανέλλι, καμπανός, κουδούνι. Πβ. ἀπόβακλο. 2) Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ τρυγητοῦ Κεφαλλ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποτρώγημα. 3) Αἱ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἡμέραι Κεφαλλ. Συνών. ξετρώγια (ιδ. ξετρώγι).

ἀποτρυγίδι τό, ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 2 211 ΠΒλαστοῦ Ἀργ. 52 — Λεξ. Βυζ. Αἰν. ἀποτρώι Κάρπ. ἀποτρώγιδο Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρυγῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ιδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Συνήθως πληθ. 1) Ἀποτρώγι 1, ὁ ιδ., ἔνθ' ἄν. : Ποιήμ.

Πάντα κι ἀκόμα σὰ νὰ ζητειανέουν

τ' ἀποτρυγίδια τοῦ περιβολιοῦ σου

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

Καὶ τὸ πρῶι κατέβαινα ῥε τ' ἀμπέλι νὰ τσιμπήσω

τ' ἀποτρυγίδια τὰ κρουστά ποῦ παγωμένα τὰ εἶχε

σὰν κρούσταλλα, σὰν τραγανὰ πετράδια, τὸ μιστράλι

ΠΒλαστός ἔνθ' ἄν. 2) Ἀποτρώγι 2, ὁ ιδ., Λεξ. Αἰν.

ἀπότρυγο τό, Κύθν. Μέγαρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Δημητσάν. Κορινθ. Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τρύγος.

Συνήθως πληθ. 1) Τὸ τέλος τοῦ τρυγητοῦ ἔνθ' ἄν. : Τ' ἤρθες, ἄμοιρε, τώρα ῥε τ' ἀπότρυγα ; Μέγαρ. || Φρ. Τώρα ῥε τ' ἀπότρυγα ! (κατόπιν ἐορτῆς) Ἀρκαδ. Κορινθ. Λακων. || Παροιμ. Ἡ ἀλ' ποῦ ῥε τ' ἀπότρυγα σφεντόνες ἐπλεκε (ἐπὶ

τοῦ παρακαίρως πράττοντός τι) Δημητσάν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποτρώγημα. 2) Τὸ τέλος παντὸς σπουδαίου ἔργου Πελοπ. (Γορτυν.) 3) Τὰ μεθέορτα Πελοπ. (Γορτυν.)

Ἀπότρυγος ὁ, Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τρύγος.

Ὁ μὴν Ὀκτώβριος. Συνών. ιδ. ἐν λ. Ἀγιδημη-τριάτης, ἔτι δὲ συνών. Ὀκτώβρις, Σπορεάς.

ἀποτρυγῶ σύννηθ. ἀποτρυγῶ πολλαχ. ἀποτρυγῶν Πελοπ. (Καλάβρυτ.) ἀποτρυγῶ βόρ. ιδιῶμ. ἀποτρυῶ Σίφν. ἴποτρυγῶ Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τρυγῶ. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀποτρυγῶ = τρυγῶ.

Τελειώνω τὸν τρυγητὸν σύννηθ. : Παροιμ. Ὅταν οἱ ἄλλοι ἀποτρυγοῦσαν, ἡ Μαρία ἐπλεκε καλάθια (ἐπὶ τοῦ παρακαίρως πράττοντός τι) Ζάκ. κ.ά. Συνών. ἀποβεντεμίζω.

***ἀποτρώπωμα** τό, ἀποτρώπωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτρυπῶνω.

Ἀφαίρεσις τοῦ τρυπώματος.

ἀποτρυπῶνω ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναῖκ. διηγ. 78 ἀποτρυπῶνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τρυπῶνω.

I) Εἰς τὴν ραπτικήν, ἀφαιρῶ τὸ τρώπωμα Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξετρυπῶνω. II) Ἀποκρύπτομαι πού ΔΚαμπούρογλ. ἔνθ' ἄν. : Δυστυχισμένη ἄνθρωπε, σὲ φόβισα κι ἀποτρώπωσες ! Ἀντίθ. ξετρυπῶνω.

ἀποτρώγω (I) Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποτρώγω = ἀποδάκνω, παρεσθίω τινός.

Καταδιώκω τινά : Παροιμ. φρ. Κάποιος ἀποτρώγει σε (πρὸς τὸν πράττοντά τι μετὰ πολλῆς βίας καὶ ταχύτητος).

ἀποτρώγω (II) σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀποτρώγων βόρ. ιδιῶμ. ἀποτρώω Ἀνδρ. κ.ά. ἀποτρώων Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Σκῦρ. ἀποτρώων Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποτρώω Πελοπ. (Οἶν.) ἴποτρώγω Κρήτ. ἴποτ-τρώω Χίος (Πυργ.) ἴποτρώω Ρόδ. κ.ά. ἴποτρώων Εὐβ. (Στρόπον.) ἀποτρώω Τσακων. Ἀόρ. ἀπόφαγα κοιν. ἐπέφαγα Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Μετοχ. ἀποφαγωμένος πολλαχ. ἀποφαωμένος Ζάκ. Νάξ. κ.ά. ἀποφαουμένους Ἡπ. κ.ά.

Τὸ μεσν. ἀποτρώγω. Διὰ τὸν τύπ. Τσακων. ἀποτρώου, ἐν ᾧ τὸ τδ ἐκ τοῦ τρ, πβ. καὶ μετδνία (μητρυνία), τδίχε (τρίχες) κττ.

1) Τελειώνω τὸ φαγητόν, παύω νὰ τρώγω σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. : Ἄμα ἀποφάτε, ν' ἀρχίσετε δουλειά. Ὅ,τι ἀποφάγαμε, ἤρθε κ' ἐκεῖνος. Σὰν ἀποφάγαμε, ἀρχίσε ἡ βροχή. Μόλις ἀποφάγα, ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἄν ἀπόφαες, σήκω νὰ μοῦ φέρης λίγο νερὸ κοιν. Οἱ μισοὶ ἦταν ἀποφαωμένοι ποῦ οἱ ἄλλοι ὅ,τι ἀρχίζαν Ζάκ. Ἐμεῖς τρώμε μέρα μέρα, μέσ' ῥε τὰ σούρουπα ἔμεσαν ἀποφαωμένοι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡρθε ἀποφαουμένους Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Φρ. Ἐφαί κι ἀπόφαί (ἀπέθανε) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. φρ. Νίψον κι ἀποφάγαμε (ἐπὶ προώρου ἀποτυχίας ἐπιχειρήσεως ἢ ἐπὶ ἀποστερήσεως προσδοκωμένου κέρδους. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,396) πολλαχ. Νίψον κι ἀποφάγαμ' ἀπ' ἀμπέλ' ! (κατεστράφη τὸ ἀμπέλι ἐκ θεομηνίας) Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,198 (ἐκδ. RDawkins) «ἐκάλεσέν τους νὰ φάσιν μετὰ του καὶ ὄνταν ἐποφάγασιν, ἐσηκώθην ὁ μισερ κτλ.» καὶ 1,658 «ἄνταν ἐπόφαγεν ὁ ρήγας, ἤρταν κάτινες ὅπου ἐφέρον μαντάτον τοῦ ρηγός». 2) Τρώγω τι ἐντελῶς σύννηθ. : Εἶναι τόσο πολὺ αὐτὸ ποῦ μᾶς δώσατε, ὥστε δὲ μπορούμε νὰ τὸ ἀποφάμε σύννηθ. Τὸ μουσκάρι ἐπόφαε τ' ἄχρεα Κρήτ. Βρήκα τ' ἀμπέλ' - τοῦ χωράφ'

